

Arrest

nr. 168 633 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet met name de vrees voor vervolging omwille van hun politieke activiteiten.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 69.039 en 69.040 van 24 oktober 2011. Hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hun derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 127.318 van 23 juli 2014.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde asielaanvraag leggen verzoekers twee vonnissen neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers merken op dat indien de commissaris-generaal twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, hij dit dient te onderzoeken en te bewijzen, minstens elementen of argumenten aan te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er enige valsheid mee gemoeid zou zijn. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om valse of vervalste (juridische) documenten te verkrijgen in Bangladesh, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde documenten.

In zoverre verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke

Het reisadvies (stuk 3) is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voeren verzoekende partijen aan dat hun meervoudige asielaanvraag niet in overweging is genomen omdat de nieuwe documenten die zij hebben ingediend niet worden aangenomen door de commissaris-generaal omdat in hun land van herkomst veel corruptie zou zijn met betrekking tot officiële documenten terwijl er geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van deze documenten. Verzoekende partijen stellen dat de beschikking eveneens op basis van een dergelijk argument de documenten niet in aanmerking neemt. Zij wijzen erop dat zij er alles aan gedaan hebben om hun vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekende partijen vervolgen dat zij nog altijd worden gezocht en dat hun broer S.A. die nog in Bangladesh verblijft door de politie werd gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de BNP. Hun broer werd slechts vrijgelaten na het betalen van een borg. Verzoekende partijen wijzen erop dat in de bestreden beslissingen en in de beschikking dit onderdeel van hun relaas niet wordt onderzocht.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 69.039 en 69.040 van 24 oktober 2011. Hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hun derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 127.318 van 23 juli 2014. In voormeld arrest van 23 juli 2014 werd het volgende gesteld: *“Met hun uiterst algemeen betoog dat zij bij hun derde asielaanvraag een hele reeks documenten hebben ingediend die wel degelijk voldoende en geloofwaardig zijn om hun vrees voor vervolging aan te tonen, en dat hiermee rekening moet worden gehouden, gaan verzoekende partij geheel voorbij aan de grond in de beschikking waar met betrekking tot die documenten (en de eerder door hen in hun verzoekschrift aangehaalde grieven hieromtrent) het volgende wordt (vast)gesteld: “In hun derde en huidige asielaanvraag beperken verzoekers zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste aanvraag, leggen ze bijkomende verklaringen af en leggen ter staving daarvan twee enveloppen neer, een kopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 26.06.2012, een vonnis van een Bengaalse rechtbank dd. 12.04.2012, een arrestatiebevel dd. 12.04.2012, een vonnis van een Bengaalse rechtbank dd. 20.03.2012, een arrestatiebevel dd. 20.03.2012, een order sheet dd. 04.01.2014 en een order sheet dd. 07.01.2014. Verzoekers kaderen deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die ze in hun eerdere asielaanvragen naar voren brachten, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nrs. 69 039 en 69 040 van 24 oktober 2011 te tornen.(...)”*

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij *“hun huidige vierde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet met name de vrees voor vervolging omwille van hun politieke activiteiten.”* Deze motieven werden reeds twee keer ongeloofwaardig geacht.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde asielaanvraag leggen verzoekende partijen twee vonnissen neer.

De Raad kan enkel herhalen dat bewijswaarde aan voorgelegde stukken kan geweigerd worden wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om valse of vervalste (juridische) documenten te verkrijgen in Bangladesh, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde documenten.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat zij nog altijd worden gezocht en dat hun broer S.A. die nog in Bangladesh verblijft door de politie werd gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de BNP en hun broer slechts werd vrijgelaten na het betalen van een borg, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partijen hun politiek profiel niet in het minst aannemelijk hebben gemaakt zoals blijkt uit het arrest van de Raad naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. In de mate nog wordt voorgehouden dat hun broer opgepakt werd en slechts vrijgelaten werd op borg en dit onderdeel niet werd onderzocht,

wijst de Raad op het volgende van de beschikking: *“In verband met uw verklaring als zou de politie nog regelmatig naar uw huis in Bangladesh komen en als zou uw broer in Bangladesh drie dagen door de politie zijn vastgehouden, moet worden opgemerkt dat u verklaart dat deze gebeurtenissen plaatsvonden omwille van uw verklaarde problemen (CGVS, p. 3). Aangezien u uw verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan bovenstaande verklaarde gebeurtenissen met uw broer in Bangladesh. Betreffende de twee door u neergelegde order sheets dd. 04.01.2014 en dd. 07.01.2014 waarin verwezen wordt naar de arrestatie en de vrijlating op borg van S.(...) A.(...) (zie vertaling bij document 6), moet worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Bangladesh alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn. Bovendien blijkt nergens uit deze order sheets dat de persoon in kwestie werd gearresteerd omwille van uw verklaarde problemen.”* Verzoekende partijen hun derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 127.318 van 23 juli 2014.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS